

POESIA PER ADULTS

1. RECORDS
2. L'HIVERN
3. FOU MASSA TARD
4. DIA FESTIU
5. UN POBLE
6. EL CAÇADOR
7. EL VENT
8. TORRE SALIM
9. SOMIAR
10. CREPUSCLE
11. LLUNY DE MA TERRA
12. DEIXEM PLORAR
13. JULIOL-NOVEMBRE 1938 "BATALLA DE L'EBRE"
14. EL NAUFRAGI
15. CANTATA AL NOSTRE RIU

RECORDS

L'ombra del temps no ens deixa,
Els records perduren,
Sols la memòria oblida
Sentint tant, no recordo el teu nom.

Podria dir que no sé qui ets,
Tampoc on estaves,
Envoltada de qui,
sols el meu sentiment perdurable.

La meva lluita em portà a la distància,
La meva covardia a la por,
La meva prudència al respecte,
La meva ignorància a no tenir-te.

Els sants ho han intentat novament,
També el record d'antigues cançons,
T'he notat com el paradís amb el vals,
La nostra por ha aparegut novament.

He fugit trist i en silenci,
Un cert misteri m'ha allunyat,
No sé pas el que sents,
Novament en mi camina la ignorància.

L'HIVERN

Han acabat les lamines de fina pluja de l'hivern,
ha acabat la neu tot suau blanquejant les muntanyes,
ens endinsem a les tardes daurades com boniques pupil·les,
els camps viuran el color de les flors i la verda primavera.

Serà com el so de campanes anunciant resplendors,
també ens queda la melancolia que guarda l'hivern,
deixem tota l'aroma d'una bella tardor,
tot inconscients patim aquestes sotileses.

La lluna d'abril com uns ulls de vent,
el foc del cor nota la tristesa del hivern,
prop està la tendra primavera,
buscarem tots la pau per viure l'amor.

El present ens accelera, esclaus com les rames de la lluna,
les mans i la gent confonent el silenci,
murmurant com el bosc ple de melancolia,
sols pensem que el tren no es fa esperar.

Però, ens queda el somriure
ens queda l'afecte, l'amistat i l'amor,
una mirada tendra per la vida,
tant sigui hivern-primavera o no.

FOU MASSA TARD

No hauria de tenir
transcendència amb nosaltres.

Les fines ferides
divideixen els homes,
el dur enfrontament,
arriba i no para.

Murmurant el silenci,
que no calla.

Buscant el miracle
del perdó que no arriba,
sols la por sublim
ens agermana.

Tenim dolç adéu,
en acomiadar l'anima.

DIA FESTIU

Quants petits guiant els seus moviments
amb harmonia i mirada silenciosa
rient amb infinita tendresa
les seves danses tremoloses.

Tot ple de perfum i color
trobada de famílies
notant el caliu de la festa,
nosaltres, espectadors de privilegi.

Poc a poc ens "xispejaven" els ulls
grans i petits a l'escenari
tot com un somni d'estrelles
il·luminant la llum del Nadal.

UN POBLE

Tot es o no perdurable,
el riu amb eternes aigües,
el desembre emportant-se el fred,
la pau la trobo en la mar.

Muntanyes repletes de verdor,
camps entrant de puntetes entre olivers,
la pell dolguda pel fred de l'hivern,
la seva absència es una ferida.

Una tarda es possible que torni,
el paisatge captiva el meu cor,
les muntanyes dibuixant imatges,
camins de retorn perduts.

EL CAÇADOR

En voltat del misteri de la nit,
vençut el cor callar sobre l'horitzó.

Arribat el sol de la tardor,
trucant a la meva porta,
aquell batec intransferible de moixó deltaic,
acabat el seu èxode solar
en creuar horitzons que acaben a l'Ebre.

Trencat el perfum de la pluja,
alçant el cap per contemplar la tardor,
transformant el meu cos,
on el temps descobreix la feblesa.

Buscarem altre cop la primavera,
la vida, els records, el vent
la foscor de les bromes.

Records,
sempre dol recordar moments difícils,
on el pas de les aus ofereixen tristesa.

EL VENT

Fugint del carnaval com el vent que s'emporta les fulles,
tampoc serà llegenda que somio quan et miro als ulls,
tota espera està oberta a la vida,
tota mirada ens parla estant en silenci.

Continuaré somiant en que parli la teva mirada
continuaré esperant sentir la teva paraula,
continuaré esperant la teva càlida mà.
Continuaré sentint el batec del cor al meu pensament.

No m'agrada la neu, dona fred i s'amaga
no m'agrada l'hivern, que els arbres desfulla.
No m'agrada marxar, quan tu aquí et quedes
no m'agrada pensar en desesperança.

Suau com l'estiu la teva mà jugant a l'arena,
el teu bonic mirà cap al mar desert,
el blau del cel i del mar al teu cor s'amaga.
No se pas que sents si no em dius una paraula.

TORRE SALIM

Es la torre de Salim,
molt a prop d'aquí n'està,
Un paratge prodigiós,
No la podem visitar.

Tot això es va acabar,
Salim i el seu germà tornaren,
allí a torre de l'Alia
novament pau instal·laren.

Sempre ens queda Cala moros,
plena de vaixells està,
era el port d'aquells moros,
que el poble van cremar.

Després de perdre Salim,
mitjancer i negociador,
veient els que ens robaven,
no trobant continuador.

A fullola tots marxaren,
caminant de dos en dos,
escapant de la tragèdia,
tots els nostres pobladors.

Temps de misèria i de fam,
a les dones s'emportaven,
tot i tenint criatures,
per no res les violaven.

SOMIAR

Somio en tancar el ulls,
tira enrere el món,
que tot desaparegui,
que no quedi res ni ningú,
només tu i jo.

Un món sense condicions,
sense esclaus,
sense venjança,
un món infinit,
només tu i jo.

Somiant descobrir cada raó de la teva ment,
recorrent camins del teu pensament,
descobrint les teves febleses,
desaprenent les pors,
on només estiguem tu i jo.

Somiant pel infinit i eternament,
entrant a un món desconegut,
desconeixent el que es pugui trobar,
tal vegada voldria reviure,
tot el camí fent-lo tu i jo.

EL CREPUSCLE

Lo que importa es seguir caminant,
el lloc es indiferent,
el vent de la vida ens mou,
la fulla del arbre disconforme amb el destí.

Son desil·lusions sense horitzó,
tampoc importa el temps,
estic mirant l'alba del matí,
o el crepuscle de la nit.

Sols la fortalesa de la solitud,
ens obri nous camins,
no importa cap a on,
l'oneig de la vida ens transporta.

Trobant els nius del falcons,
la intensitat humana d'una realitat,
d'un mar blau que ja conec,
o caminant sobre punxetes de pinassa.
Despertant al paradís desert de sentiments.

LLUNY DE MA TERRA

Que lluny es,
no trobo el rierol que m'envoltava,
ni el petit cant de les cadernereres,
i, el meu "tinet" assegut als meus peus, en qui em discutiré,
com entenia les meves paraules!
el seu pelatge suau com la seda,
sempre vetllant el meu somni.
Voltant la serrada per diminuts turons,
grans aus de bec gros,
com colors a nevada.
Escodrinyant l'entorn de la muntanya,
res és igual,
i em produeix enyorança.

DEIXEM PLORAR

Ploraré, fins que les llàgrimes
cremin els meus ulls,
ploraré sols intuï que un altre mà
toqui els teus pits.
Ploraré fins que el dolor del meu cor
mati la meva anima.
Ploraré fent el camí sense retorn
però, no em demanis que no plori.

JULIOL-NOVEMBRE DE 1938 "BATALLA DE L'EBRE"

El sol esdevé molt trist,
Entre germans la mort en volta,
L'Ebre tot de roig i gris,
Per barques, canons i tropa

Aquell juliol d'estiu,
L'Ebre, pandols i cavalls,
A la meva mare escrius,
Si soc mort entre germans.

La quinta del biberó
L'Ebre s'anava emportant
També el soldat millor
Fa molts anys que estem plorant.

EL NAUFRAGI

La soledat no fou l'enemic,
ni els tallants d'un fred vent,
no foren l'enemic.

El vaixell destruït
no fou l'enemic.

La platja negra i nua,
no era l'enemic.

El sangrà dels meus peus,
tampoc era l'enemic.

Ni el camí inacabable,
ni el meu desllorigat cos,
ni el meu cos encorcobit.

L'enemic fou el meu cor,
l'enemic fou l'amor,
l'enemic fou veure't amb l'amic.

CANTATA AL NOSTRE RIU

Deixant el mar
terra endins
aigües dolces
de molts rius.
Verd intens
símbols de pau
entre terra
d'un riu brau.

Terra endins
bones salines, la llacuna
i el Garxal trobarem l'illa
de Buda, les platges
i arenals, verds d'arrossars
d'aigua dolça els notem
molt ben regats,
terra endins, terres
secanes pobres i de
poc arbrat.

Riu, terra endins
m'hi trobo
pobles i també ciutats,
vaixells buscant paradisos en una sud ben cuidat,
canals, fangs i bones terres
tot el Delta ho he deixat.

Terra endins
ciutats i pobles
paratges insospitats
pel riu brau se'n diu de l'Ebre
amb molta aigua i ben regats.

Terra endins creix m'enyorança
terres que no he oblidat
del riu apareix la boira
com l'emburgada ha quedat.

D'herència, fama
i de somnis de paratges admirats,
de silencis, pas d'ocells
i de castells, envoltat.

Serpentejant entre serres,
pandols que fou garrejat,
guerres tristes,
no més guerres,
de les morts sempre hem parlat,
entre germans fou la guerra
d'aquest Ebre recordat,
guerres i ja no més guerres,
que sonin canons de pau.

Terra endins aigua estimada,
lloances i malediccions
aigües braves i molt manses,
tot segons les estacions.

Terres i rius plens d'història,
ilergets i ilercavons,
via fluvial d'importància,
apareix el Matarranya,
també el Segre i el Jalón.

El riu amb molts grans paisatges,
bellesa i tonalitats,
per aquestes grans barcasses
que molts cops les han creuat.

Amb records de les cultures,
ibèrics, grecs i romans
ens mostren gran patrimoni ampli i monumental,
recordant de les llegendes,
moltes sobrenaturals
on diu que en navegaren,
Noé i també Túbal,
Verges, Santes i molts altres
per sobre l'aigua surant,
terra endins tots navegaven
per un riu serpentejant,
per serrades terres fèrtils
i altres seques estan.

Vents i boira on sols notes
que aquí l'aigua va passant
entre l'Aragó i Tortosa
per Amposta reposant,
el silenci d'aus al Delta
país d'aigua i de fang.

Terra endins,
fonts de fontibre,
verds paratges de cel blau
pirineus plens de natura,
d'aigua fresca ben suau,

Per Logronyo i l'Aragó
també el Gallego i el Zinca
a l'Ebre estan ajudant,
rierols sumant les aigües
per omplir a l'Ebre brau,
on el Pilar a Saragossa presidint aquesta vall
pobresa d'aigua a Monegros
poc generós el riu brau.

Oh riu brau
seguint la calma
de paratges encrespats
on el silenci s'escolta
enmig de penya-segats,
llunes amb molt sol i vent
cercs i espais serpentejats
com si fos una aguilot
que del nord ens ha baixat.

Oh riu brau,
de tanta enveja,
ciutats i llocs de seca
t'oblides del Perelló casi no podent regar,
terres moltes empobrides
sols amb aigua per menjar
tots somnis llargs d'esperança

Per homes i aus nidà,
canals constants d'aigua fresca
per l'enveja em vull cantar amb sons
i moltes més notes
per poder-te berenar.

Terra endins per glòria d'homes,
dones per poder criar,
amb so especial d'estes aigües
per terra endins estimar